

KERKLIJST OKTOBER 2020 VAN HET MISCENTRUM “MARIA TENHEMELOPNEMING”

De heiligen Dominicus en Catharina van Siëna

De oktobermaand is de rozenkransmaand en verwijst naar het rozenkransgebed. De geschiedenis hiervan gaat terug op een Mariaverschijning in het jaar 1208. Toen zou Maria in de kerk van Prouille in Frankrijk aan de heilige Dominicus (1170-1221, feestdag 4 augustus), stichter van de orde der Dominicanen, ook Predikheren genoemd, de rozenkrans hebben gegeven. Vaak wordt hij ook samen met Catharina afgebeeld. Deze heilige kloosterzuster uit Siëna in Italië (1347- 1380; feestdag 30 april) behoorde tot de orde van de Dominicanessen.

Zondag 4 Rozenkranszondag	9.40	Rozenkrans
	10.00	Luide en stille aanbidding
	11.00	koffie
Zondag 11 Moederschap van Maria	15.25	Uitstelling, rozenkrans Biechtgelegenheid Sacramentele Zegen
	16.00	Hoogmis voor de + heer M.H. Schutgens
Zondag 18 H.Lukas, evangelist	17.10	Rozenkrans
	17.30	Hoogmis voor de + heer P.C. Parlevlliet
	18.30	koffie met broodjes
	19.00	Maria-officie
Zondag 25 CHRISTUS KONINGSFEEST	9.40	Rozenkrans
	10.00	Luide en stille aanbidding
	11.00	Lezing
	12.15	Lunch

De zin van het christelijk lijden

Elk mens wordt door het lijden getroffen; lijden naar lichaam en ziel, naar hart en geest. Het meest verheven zinnebeeld van het lijden is het kruis van Jezus Christus. Zoals dit voor de één een ergernis en voor de andere een dwaasheid is (1.Kor.1,23), zo geldt dat ook voor het lijden. Wanneer wij het lijden vanuit een zuiver natuurlijk standpunt bekijken, is het een vijand, want de mens heeft een afschuw van het lijden. Wanneer wij echter het lijden vanuit bovennatuurlijk standpunt bezien, dan is het een middel tot verlossing en heiliging en tot uitbreiding van het Rijk van Christus Koning op aarde. Daarom is het van groot gewicht het lijden te leren aanvaarden. Om het kruis geduldig en gewillig te leren dragen, hebben we het allerschoonste voorbeeld van de lijdende Christus. Vragen we aan Hem de diepe zin van het lijden te mogen begrijpen.

Het lijden is het hoogtepunt van het werk van Jezus op aarde. Het is de voltooiing van het offer waardoor Hij zijn hemelse Vader oneindig verheerlijkt, het mensdom verlost en weer deelachtig maakt aan de heiligmakende genadebronnen. Hoewel Hij van te voren elke smart en pijn kende die zijn ziel en zijn lichaam moesten doorstaan, heeft Hij er Zich aan over gegeven. Zijn lijden is een onuitsprekelijk mysterie. Alles tot zelfs de kleinste details hiervan zijn

groot. Geheel zijn lijden was door psalmist en profeten voorspeld. Zelfs de kleinste profetie is in vervulling gegaan, toen Jezus stervend aan kruis uitriep: „Ik heb dorst”. Jezus moest door zijn lijden en dood komen tot de glorie van de verrijzenis, tot het waarachtig leven. Zo kunnen wij begrijpen, dat het lijden geen straf hoeft te zijn, maar dat het vaak een zegen is en een grote genade.

Het katholieke geloof leert, dat het aardse leven en de dood de voorbereiding zijn op het eeuwige Leven bij God. Christus zelf heeft gezegd, dat de graankorrel eerst in de aarde moet vallen en sterven, wil hij vrucht opleveren. Ons leven kan vruchtbaarder en de genade kan overvloediger worden, wanneer we door zelfverloochening en versterving de hindernissen verzwakken, die haar onbelemmerde groei verminderen. Soms zal God meer op de ziel inwerken, als ze zich door zelfverloochening en versterving losmaakt van de zonde, en zich onthecht aan alles wat geschapen is. Christus zegt zelfs, dat de Vader het lijden gebruikt om ons zieleleven vruchtbaarder te maken. Hij zegt: „Ik ben de wijnstok. Mijn Vader is de wijngaardenier en gij zijt de ranken. Elke rank die vrucht draagt, wordt door Hem gesnoeid om hem nog vruchtbaarder te maken. Want door het feit, dat gij vruchtbaar zijt, wordt mijn Vader verheerlijkt” (Joh.15,2). De Vader zal de ziel, die door de heiligmakende genade verenigd is met zijn Zoon, en zich geheel aan Christus wil geven, zelf leiden in het bovennatuurlijk leven. Hij zendt lijden en vernederingen, opdat daardoor de slechte vruchten van de bedorven natuur weggesnoeid zouden worden. We moeten ons niet laten ontmoedigen door beproevingen en tegenwerking. Hoe dichter de ziel tot God mag naderen, hoe zwaarder de beproevingen zullen zijn. Jezus zelf is deze weg gegaan. Wanneer we zoveel mogelijk op Hem willen gelijken, zullen we Hem daarin moeten navolgen.

De heilige Paulus herleidt het inwendige leven tot „de praktische kennis van Jezus en wel van de gekruisigde Jezus”. De Vader heeft een krachtige hand als Hij snoeit om de rank vruchtbaar te maken. Alleen de heiligen hebben enig idee van de diepte van deze loutering. Hij besproeit daarvoor de ziel door beproevingen toe te laten. Hij zendt tegenspoed en soms een verschrikkelijk gevoel van eenzaamheid en verlatenheid. Gelukkig zijn zij, die hun ziel door God laten bewerken om daardoor meer op Jezus te mogen gelijken. We kunnen veel bidden, verstervingen doen en goede werken verrichten; dikwijls is daar echter zoveel menselijks bij, zodat de vooruitgang slechts hortend en stotend gaat. Wanneer we ons door God laten leiden, zullen we snelle vorderingen maken.

Wanneer God ons kruis en lijden zal verzenden, laten we ze dan aanvaarden met liefde en volle overgave: dankbaar dat we door ons lijden mogen aanvullen, wat aan het lijden van Christus voor diens Kerk ontbreekt. De apostel Pau-

